

Позволи ми да се покача тамъ на оня камъкъ да ти попъя една пѣсенъ, че и тебе да ти се дойде и азъ да се порадвамъ на свѣта, додѣ съмъ жива.“ Вълкътъ съгласилъ. Козата хрипнала като дяволъ — и хайде на камъкътъ, отъ камъкътъ прѣзъ пропастьта, а отъ тамъ отишла че се не видѣла.

3.

Вълкътъ още по вече се ядосалъ и тръгналъ по-нататкъ. Щомъ излѣзалъ на една полянка, врѣхлетѣлъ на едно муле, което самичко пасѣло трѣва.

„Е-хе, муленце, умирамъ отъ гладъ! Двама до сега ме измамиха, сега тебе непрѣменно ще те изямъ,“ рекълъ му вълкътъ. „Азъ много съмъ страдало отъ лошия си господаръ, чичо вълчо, подзело мулето. Отъ бой гърба ми е станалъ на решето. Затова омръзналъ ми е вече живота, и отдавна търся леснина да се отърва отъ него. Ето ме, самичко ще дойда при тебе да ме изядешъ; да прощавашъ само, че съмъ съ рани по гърба. Нека ти кажа поне една новина. Вчера разнасяха обявления, че ние, всички мулета, сме отъ царска кръвъ. И на мене залѣпиха отзадъ на петалитѣ едно обявление, пѣкъ азъ още не съмъ го челъ. Нѣкои говорятъ, че и вие, вълцитѣ, сте отъ царска кръвъ . . . “

„Обърни се да го прочета! полюбопитствува въ вълкътъ. Мулето се обърнало, заповдигало ту едина си кракъ, ту другия. Вълкътъ погледалъ, погледалъ — нищо не разбралъ; най послѣ рекълъ: „Това е петало, ето нà: единъ гвоздей, два, три . . . “ Додѣто вълкътъ се загледвалъ отзадъ на петалитѣ, мулето се понагърбило, че